

REGÉLŐ.

PESTEN csütörtökön februarius 19^{kén} 1835.

Megjelen társával együtt hetenként kétszer vasárnap és csütörtökön. Fél évi díjja helyben képekkel 5 ft. borítéktalanul; postán 6 ft. pengőben. Budapestiek évnegyedenként is válthatnak példányt. A' folyóiratnak egyes száma, vagy képe 12 kr. p. p.

TÖRTÉNET ÉS ELBESZÉLÉS.

Bécsi kalandom.

Napi könyvemből néhány töredékek.

Szombaton nov. 29-én. „Sok szerencsét!” így kiálta utánam K...ts a' szép huszárhadnagy. Ő már mindent tudott; könnyű hirtóm tovább indult. A' s-ni kövezet olly átkozott rossz, hogy a' rövid utszáknak egész testemből örültem. Ugyan mért nem halad e' haladó századunkban a' városi kövezet is előre? „Megálj Jankó” szólítám kocsisomat, és kinpadomról leugrottam. Negyedfél ablak nevet-le a' csinos sétátérre azon házból, mellynek kőlépcsőjén tánczmesteri ügyességgel felevezék. Vestris egy „trés bien monsieur” és Taglioni egy csókkézzel (Kusshand) köszöntene, ha az első élt, a' másik látott volna. Két bátor pas-val az előterembe szöktem, és már egy harmadik fél chaine fordulattal a' szobaleány arcát megcsipvén a' szobába betánczolni akartam: de az ajtó sarkában megbotlottam és keményen orra buktam. Az előmbéjövő német kisasszony nevetett, 's egy kis bolognai recensens lábaimat piszkálta. „Utunk nem lesz szerencsés” éneklé E-mollban a' bájos leányka, miután alacson helyzetemből egy bátor alla polacca ugrással hozzá közelítvén gyenge kacóját számhoz szorítám. „A' kisasszony körében bátran felszólítom a' kaján sorsot” — mondám, és zsebemből eau des dames és mille fleurs-el beözöngött Pasta-kendőmet felgyűrűzött ujaim közé csusztatom. — „Jó reggelt édes F. ur!” susogott felém Máli a' szőke kegyalak, az ikertestvérek szebbike, és a' fekete karmantyúból kihuzván fehér kezét nekem csókra nyújtá. „Régen várjuk — susogott tovább — messze van Bécs, a' nap rövid, az est setét.”

ÉN. Félek, hogy Bécs nagyon is közel leend. (Egy lágy kézsorítás az én részemről.)

Máli kisasszony. Mi engemet illet, én ugyan szeretek estve kocsizni, de Marry igen félékeny.

Marry kisasszony. Én csak a' bádeni bérkocsisoktól félek, mióta egyike a' széles egyenes szekér-uton árokba dönté; különben az esti kalandoknak, ha nem olly nyakbajárók, igen nagy barátnéja vagyok.

Én. Kocsisom és lovaim felől jót állok. A' napnak még szent István tornyára kell lövelni sugarait, midőn Bécsnek falait köszöntjük.

Máli kisasszony. Sokat nem kell ígérni. (Bal ujjával fenyeget, mert jobb kezét az enyim még mindig tartá.) Azonban a' szavattartót hiven meg akarjuk jutalmazni. (Egy lágy kézszorítás az ő részéről.)

Én örömemben egy merész balleti hármas ugrást próbálván a' sima parqueton, majd ismét hogy ezelőtti parterre-i viszonyomra nem kerültem, az értesítő kezét balgatagul eleresztém, melyet most már magamévá tenni a' dehors megsértése nélkül nem lehetett.

Betti a' szobaleány szép urnéjai czuláját azonban a' hintó belsejében egyenlítő, míg én az ereket kihuzni parancsolám, mert a' hegyekről le már egy csipős szellőcske füttyölt arczom körül. Ez a' szobaleány valóban csinos egy leányka: kocsisom őt kisasszonynak szólítá. Bécsi nevelés volt, és titkon legyen mondva, én szenvedélyes műbarátja vagyok a' cabinet-daraboknak. Ki nem ismeri ezen lényeknek hathatós befolyásukat a' házi dolgokba? A' bécsi szobaleány urnéja titkos kalandjait elrendeli; a' kisasszonynak imádóját értesíti; az ellenfélnek cselt sző; utóbb is a' felzavart házi csendet, ha szép és eszes, legelőbb tökéletesen helyre viszi; szóval, én legalább egy asszonynál se valék kedves, hol a' szobaleánynak első hódulásomat nem tevém. Strauss keringőji, és egy bécsi szobaleány csak úgy különböznek, hogy azok a' lábokat, ez a' szíveket ingerli; mindketten pedig bátor ölelésre vezetnek. —

Édes lopatékommal most a' viszontagos lépcsőken kényesen leérttem hintómhoz. Bettivel a' kegyalakokat beemelém, és egy „à Dieu ma belle enfant“ köszöntéssel a' honmaradotthoz Jankó mellé akartam ülni; de az ellen Máli leginkább erősen kikelt. „Vagy ide ül hozzánk F. ur, vagy ismét leszállunk. Azt semmiképp nem engedjük-meg“ — „Obeissez monsieur“ ismét Marry a' kólya mélyéből. Mit volt tenni? A' szép nem született urnénk, és vajmi szívesen engedünk parancsuknak, ha illy kegyes, és illy kisértő is.

Jobb és baloldaltól egy egy kisasszony, én földhátán a' legboldogabb közös és közepes voltam. Most érhetém-el eszemmel, hogy miért szeretik a' Francziák, és velek minden okos ember, annyira a' juste milieu-t! — Meleg csergékkal, lasnakokkal's a' t. lábaink elég szorgosan bepolyázva levén kilencz és fél órakor utnak indultunk. Jankónak már ezelőtt meghagytam, hogy keményen hajtson; de hajtott is most az éles kövezeten a' gazember. A' két kisasszony minden szempillantatban nyakamon és ölemben volt, kalapom a' koci ereket verte, és egy átkozott lökés Máli orrához olly közel viitt, hogy a' setétzöld leplet kilyukasztottam: ezt még sze-

szerencsének állíthattuk, mert ez által hegyes orrom a' lepelbe felakadván, Máli orra időt nyerhete a' retirádára. — Én magamat nem győztem eléggé mentegezni, és már egy újabb lökés zavarodottabb helyzetekbe hozott. A' kisasszonyok nevettek, mivel néhány napok előtt dicsértem könnyű és semmit se rázós hintómat; de a' s -- ni köveztre a' világ ezermestere se képes egy nem rázós hintót kiállttani.

A' város kapujánál szabadabban pihegtünk. A' kisasszonyok köpönyegöket szorosan öszvehuzván felzavart csendes ülésökre visszatértek. A' nap mint valamelly arany tűz lobban-fel a' téli égnek tengerén, és a' magos ormok csucsa reggeli fényben usznak mint az áldozó oltárnak örök lángjai. Hevesebben vert a' szív; felébrede minden szelidebb érzelmünk; — a' természet nagy bája feltűnt előttünk, és az életet részeg örömmel nyílt keblünkhez csatoltuk. Büszke hegysorok követék balról gyönyörű utunkat, árnyaik alatt kies völgyek, dombjain elszórt falukkal; jobbról Kismarton regényes virányi köszöntek felénk, mellyeknek hosszú léreín a' Fertő tava milliónyi naptól orzott sugaraival végzi az édeni láthatárt. Gyenge ködök ültek még a' havashegy (Schneeberg) tetőjén; de a' diadalmas nap melegének engedve átlátható füstoszlopok gyanánt tértek vissza az éjszaki felhőkhez. Mint egy szeretett ősz király alattvalójának hú körében állott előttünk örök havas fővel ezen rendithetlen hegycolosz, tisztább magos légtől ihleltetve és erőt szedve. — Szép, kimondhatlan szép a' természet téli pompában is. — Láttam én ezen zöldóriást; hallottam vizzuhanásait, erdőjeit danolni, echoját hangzani; felhágtam meredek partjára és kékjittas szemekkel néztem-le az alattam virágzó éneklő tájra; és most ismét üdvözölhettem sok évek után. — Téli ruhában jöve most előmbé; de a' tavaszt keblemben hordván, két ikerbimbót mellemre tűzvén, szíves kézzsoritással fogadtam. Nem akarva eszembe ötlének H a l i r s c h havasi daljai, midőn a' schneebergi vadász így szól kedveséhez:

Schwarzaugiges Dirndel,
Sag', hast mich denn gern?
Und soll ich dir holen
Vom Himmel 'nen Stern? "

Máli az énekest ismerte, és szelid tiszta népdalait nem győzé eleget dicsérni — „mellyeknek hangjaival — mint mondá — olly szívesen futunk-le hol a' völgyek hűsébe, hol ismét fel a' hegyre az Isten egészséges levegőjébe.“

A' természet legszebb látványi mellettem ültek. A' mit száz szegény költész izzadva varázsol-le az ideálok ismeretlen bonából, — azon most mint gyönyörű valóságon függtek boldog szemeim; de mért volt csak két szemem, két kezem? — Tovább 's tovább ha-

a

ladánk, és számból még kevés okos szó került-ki: minek oka az is lehet, hogy a' természet egy huszonhárom évű legényt két fiatal lányok között többnyire több szenvedélylyel mint okossággal ruházfel; különben nem könnyű problema volt őket hiba, és udvariságsértés nélkül mulattatni. Marry, a' barna kegyes, szelid, de komolyabb is volt, az egész világot rózsaszinben látó Málinál. Marry a' sok szót csak úgy szerette, ha fontos, vagy legalább nem ledérkedő: Máli örömet nevetett mindennek, a' csintalan eszmének is. Marry kevés embernek hitt: Máli mindenikét orron huzta. Ha szokásom ellen érzélgős akartam lenni, és Marryval méla gondolatokra térni, Máli csintalan képe szinte kicsufolva nevette reám, és elhalgattam; ha tréfás szeszélyemtől elragadtatván Málinak töredékeket akartam közleni bohós életemből, és Marry komolyszelid szemeibe néztem véletlenül, ajkamon minden tréfa megfagyott. — Valójában e' két gyönyörű antipodok között állapotom szerencsés és legirigyelhetőbb, de egy kissé kinos is volt. Azonban gyenge kézszorításokat szakadatlanul válthaték Málivál, kit most már egész elszánattal maganévá enni kívántam, mire csak illő alkalmat akartam bevárni.

Vimpassingon a' vámos sógor bedugta rezes orrát a' felbontott bőrön. „A' szépség sehol se fizet“ így susogott fél rekedt hangon, midőn inquisitori kezét barátságosan megszorítám. A' hidon túl Ausztriának szép virányait köszöntöttük. Marry jó és méltán imádott császárját, 's valóban édeni honát remek ecsettel festé-le előttem. „Unser guter Franz! mein liebes Oesterreich“ voltak többszerismételt szavai, és önkényt nyultam minden ismétléskor kalapomhoz, hogy mindegyiknek mély tiszteletemet néma szeretettel is küldjem. Máli anecdotákat mesélt a' Bécsiekről; sok közülök atyafias hangon érinté füleimet, mint Cherubini vagy Mozart hangjai új operáinkban. Castellit ezen igen kedvelt bécsi költőt, kinek „Bären“ című szatuczatjából szedé-fel bohóságait a' csintalan lény, sokkal nagyobbra tartá, mint a' nevetséges göggel magát ajálkozó Saphirt, kit tréfásan az elsőnek caricaturájává nevezett.

Hármat pattant ostorával somogi kocsisom, és az Ebreichsdorfi vendégház téres udvarába hajtott. A' házi ur lekapott süveggel, mi itt ritka eset, lesé parancsunkat az ebédlés végett. Marry nem akart az ebédlő teremben közös társaságban enni: „mit mondanak az emberek, ha két kisasszonyt egy fiatal urral magánjönni látnak?“ Máli ellenvetésére ikerhugának kellemes szeszélylyel így válaszolt: „a' fürkésző emberekkel semmi bajunk, csak mi jobbak legyünk minden bal ítéletnél.“ — „„És kell-e tudniok — így kezdém lassú és félékeny hangon, mert Marry szemeibe néztem — hogy valóban azok akarunk maradni, kik vagyunk?““ — Máli nevetett, mivel

a' jövőt sejdíté. „Egyezzenek-meg a' kisasszonyok, ha egyik feleségem, és a' másik hugom lesz-e.“ — „Abból semmi se lesz — mondá komolyan Marry — ismerősre akadhatnánk.“ — „Kik a' vendégek?“ — szolítám-meg a' korcsmárost, ki hosszú debattunk alatt csinos új kocsimat nézegélte, és Jankómnak az istálót mutatta. — „Egy katonatiszt Zágrábból, és három kereskedő; egyikének felesége, és két leánya. — „Máli igent inte ajánlatomra, és Marry arca felderült; mellyet én javamra, és meghalgattatásomra magyarázván pseudofeleségemnek 's hugomnak karomat adván az ebédlőbe beszökeltek. (*Folyt. köv.*) Frankenburg Adolf.

Marcus Curtius hős tette.

A' régi Roma nem csak kincsben, de olly férjfiakban is gazdag vala, kiknek keblök mintegy tüzzel égett a' hazáért; nem volt a' veszélynek olly neme, mellyre magát honjáért ki nem tette volna a' Romai. Erő alkotta Romát, erő gyarapította tartományokra, 's férjfiúi erő is tartotta fenn századokon keresztül; 's mig Roma lelkes fiakat táplált, addig dicsőséggel tartá kezében a' világ uralkodó pálczáját, melly egy gyenge Augustulusban tört ketté végképp fölötté. — Egy csintalan Romulus tette-le alapját e' dicső városnak testvéri vérral festve falait; de óriási nagyságra csak a' jeles honfiak tettein alkuhatott, 's egy nagy Augustustól nyerhette azon disznevet, mellyel még ma is szívesen ékesítik halantékjokat az uralkodók; 's különös hogy éppen egy Romulusban végződött fényes pályája, és egy gyermek Augustulusban dült össze a' nagy monarchia.

De minden, mi emberi, enyészetre van kárhoztatva; csak az erény mivei azok, mellyek örök létre szánvák túl lebegik a' mulandóság határit, 's halhatlanitják a' por-halandót. Méltán számítjuk ezek sorába Marcus Curtiust, kinek tette honjáért örök repkényt fűzött homlokára.

Azon időben, hogy Roma piacza, hihető kemény földalatti rázkodástól, mélyen megrepedt, élt a' tűz-keblű Marcus Curtius. Öldöklő mirigy szívärgott a' mélység kebléből, melly szerte áradozva ezerekből oltá-ki az élet világát. Sápadt ijedtség futotta-el Roma lakosait; kétségbe-esés hallatott sok ajkakon, 's minden szegletben a' halál rém-alakja mutatkozék a' gyengék szemeiknek, mert kiki felbőszült istenek haragjának nézte e' csapást, kiket dúzs ajándékokkal se lelete megengesztelni.

A' jóslathoz (Oraculum) lön a' folyamodás kitudni az istenek akaratját; de ez is szokott ravaszsággal homályos szavakba burkolá válaszát, mellytől Roma jövőndője függni látszatott: „A' mirigy megszünend — dörgé hatalmas szavát — ha Roma azt, mi előtte leg-

drágább, áldozatul adandja.“ — Seregestől lép elő a' nemesség, 's arany gyűrűjeit, melyekben annyira büszke volt, — az asszonyi nem pedig legszebb ékszereit vetekedve hordja rakásra, 's pazar kezekkel szórja az üreg öblébe. De hijában.

Már szinte esztendeig öldökölt a' mirigy angyala, midőn Marcus Curtius eszébe egy gondolat, nagy és erős, mint érzete, villant, 's azzal a' tanács elejébe siet. „Neki ugy tetszenék — mond — hogy Roma legdrágább kincsét az erős férjfiak teszik, 's illyes mi kéretetnék az orcusz által.“ — Közös helybenhagyást nyervén gondolatja, magát idves áldozatul hazájának ajálja, 's hogy senkitől meg ne előztessék, repülvesiet hajlékába. Legszebb paripáját legdrágább szerszámával felékesítvén, maga mintegy vőlegény innepiesen öltözik, 's bajnoki fegyvereit kezében tartva nemes negéddel léptet kitzöött célja felé. Tömerdek sokaság lepte-el a' tér-helyet feszült kebellet várván e' jelenet kimenetelét, midőn Curtius egy bucsúzó pillantatot vetve honfijaira, sarkantyúba kapja lovát, 's — a' tátongó mélység üregébe ugrat.

Erre Roma vészes ege vidámra derül; a' boszús istenek megengesztelődve mosolygó arczczal tekintenek olympusról a' szenvedő de illy bajnok fiakat nevelő városra; — ezer áldás rebeg a' rokon ajkakról a' mentő-ifiú után, 's a' zsibbasztó félelemből felidült nép megújulva tér vissza pusztán hagyott hajlékába. H....y.

É L E T - T Ö R T É N E T.

Arnold és Laland.

Arnold Kristóf, egy elbirült paraszt, Sommerfeld nevű helységben közel Lipcséhez, született 1646-ban, 's a' földi pályáról lelépett 1695-ben. Ezen nevezetes férjfiú ugy annyira ismeretessé tette magát astronomiai vizsgálatait által, 's e' tárgyban szerzett tapasztalatai végett, hogy az akkori leghíresb tudósokkal levelezésben állana. Tulajdon házában lehete szemlélni egy observatoriumot, mely ezen csudálatos férjfiúnak emlékét fenntartá mind addig, míg az végre a' mulandóság vas vesszeje által fölötte megrongálva rosladni kezdé 1794-ben, és azt ezen okból kénytelenek voltak szét hányni. Fáradhatlan lévén a' vizsgálatokban, előbb vett ő észre néhány égi tűneményt más csillagászoknál; jelesül ő tette figyelmetessé a' lipcei astronomusokat az 1683. és 1686-iki üstökösökre, mely időben Halley cometája is, az az: 1682-ben megjelent, melynek legközelebbi feltünését Damoiseau legpontosabban meghatározta, kinek kiszámítása szerint az november 16-ikán 1835-ben a' periheliumban lesz, avagy a' nap közelében. Arnold hirneve különösen nevededett Mercur átmenetelének szoros megvizsgálása által a' napon 1690-ben. A' lipcei város-tanács ezen alkalommal nem csupán megajándékozta őt pénzben, hanem egész élte idejére mind azon adót is elengedé neki, melyet fizetni köteles volt volna. — Ezen jeles férjfiú vizsgálatai olly pontosak voltak, hogy azok „ad acta erudito-

rum“ felvették. Ő maga következő című munkát bocsáta közre: „isteni kegy-jel napcsudában, szemléletül felterjesztve“ rajzzal 1692. Hogy ezen csudálatos férjfiúnak emlékét fenntartsák, Schröter híres csillagász a' holdban 3 völgyet nevezett nevéről. Arnold sir-emléke a' sommerfeldi temetőben van; levelezései a' lipcsei tanács könyvtárában tartatnak, hol szép festett képét egyszersmind olajban is szemlélhetni.

Laland híres francia tudós volt, kinek a' művelt világ a' mathesis és csillagászat körében sokat köszönhet a' legbecsesb feltalálások közül. Ezen nagy érdemű férjfiú a' tudományos akadémia tagja volt, 's a' csillagászat tanítója Parisban, hol is április 4-ikén 1807-ben jobb életre szenderült. A' hydrotechnikai litteraturában is hirt nevet szerze magának következő czim alatt megjelent munkája által: „Des canaux de Navigation, et spécialement du canal de Languedoc 1778. in fol. melly becses elme-mű nem csupán a' Languedoc-viz csatorna körülményes rajzát, hanem általános történeteit is közli hitelesen mind ama hajdan 's ujjabb korban létre jutott canalisoknak, mellyek akkoráig bár hol is megkezdettek, valósítottak, vagy csak javasoltattak is.

Novák Dániel.

KÜLÖNFÉLE.

Nagy emlékező tehetség. Zürichben valamely magánytudós él jelenleg, ki 10 esztendő elfolyása alatt Brockhaus conversationslexiconát egész kiterjedésében mulatságul megtanulta. Ezen élő tudakozódó intézet tehát e' szerint mindegyik cikkelyt, melly a' conversationslexiconban találkozik, szóról szóra könyv nélkül el tudja mondani. Több magános társaságban már adta is próbáját iszonyú emlékező tehetségének 's mindenhol köz csudáltatást aratott. Szándékozik most Adelung szótárát is A-tól Z-ig megtanulni.

Véletlen szerencse. Moskva környékében nem régiben egy szegény földmivelőnek háza 's gazdasági épületei leégvén, egyszersmind minden, mije volt, lángok prédája lön. A' szegény ember kész koldús lett, 's kénytelen vala addig is szomszédjának kegyességéből élni. Lakása ezen idő alatt egy félig beomladozott pincze-boltozat volt. Egykor valamely nagy kő mállott-le a' falról, 's a szerencsétlennek nagy meglepetésére egy kis vas-láda mutatkozott a' falüregben, mellyet kinyitván, benne 5,000 francia aranyra bukkant. Alkalmasint valamely Francia ásta ezeket ide Napoleon táborozása alkalmával, de halálát lelvén a' pénzt többé magához nem vehette, 's így a' nélkül, hogy maga akarta volna, alapítója lön egy megroncsolt jó ember szerencséjének.

Szerelem és házasság. Földi létünknek nemesb tulajdonsági között, mellyekre az anya-természetnek gyámkeze méltatott, legfőbb ama keblünkbeli idővel kifejlő ösztön, mellyel belső biránk ítélete szerint a' szépnem iránt vonattatunk. — Ez a' szerelem; melly azonnal, miután ifúságunk serdülő korának megnyílt tavaszába léptünk, bizonyos mértékben jelenti magát a' habzó szívnek ítélő széke előtt, 's törvényes utakon eszközli az érzékeny bíró előtt kijelölt céljának mielőbbi elérését, a' házasságot. — Hósi erővel látszatik amaz a' diadalmi koszorúkat aratni 's berontani mind azon fertzeteket, mellyek az utóbbinak — a' házasságnak — mint gyorsan elérni kívánt céljának, vize-

nyós utain elejbe rakva lenni látszatnak; 's csak annak elértével tömjénez és pengeti vig cziterája hurjait Amor's Hymen tiszteletére. — Gyakran feldönti a' szerelem ez életnek öröm-kelyhét: ellenben a' házasság ugyan azt tündér kezekkel egybe szűrösöli, és csak túl a' kopár sírnak messze határin üritgeti-ki. — A' szerelem nyalánk és szív-hervasztó fereg, miglen magát a' házasságnak bút nem ismerő örömébe be nem köti; de akkor lepkeként édesb méz-cseppekkel táplálja magát a' megelégedett szívnek tele kaptarából. — Idők haladnak, és éveket évek felváltva kísérnek az enyészet elmohosult sirjába. — A' szivnyugtató nő nem öregszik. — Változó alakban áll előnkbe a' nyárnak tikkadt heve, és a' télnek zordon tekintete: de az Amor szülte szerelem indulatai rövid létünk sirboltjáig multhatlanok. — Egy szeretett nőnek csókja nyilvános jele az anya-természet tündér adományának. — Tompa morajjal szaguldnak el fölöttünk az egybe-gyült elemek üvöltő zivatarai, és ellen-indulatra gerjesztik az örömben szendergő szívet: — de a' hol szerelem lappang egy Hymen csevegő családját által ölelő nőnek hűséges karjai között, ott minden szomorúság felessé és öröm kettős hasonló gerjedelemmé válik!

Pásztor Gy. Vácson.

J E L E S M O N D Á S.

Éljünk az ifiúsággal.

Egyszer virít, csak egyszer
Éltünk öröm-tavasza;
Mig fejlenek, szakassza
Rózsájit a' halandó.

A' gyermek édes álma,
Az ifju gyöngy-szerelme,
Mind e' tavasz kegyelme,
Egek! miért mulandó?

Szenvey után L....cs Amalia.

A' szív mi egyéb sokakban, mint olvasztó viasz, mely minden belé nyomott képet elvállal.

A' nyelv sok emberben csak sajka, mely embereket hord.

A' szem sokszor égi villám, mely könnyen vakít.

Csernyánszky.

Önkény a' férjfiaknál türhetlen tulajdonság; az asszonyoknál elkerülhetlen rossz; ők ez által tetsz-vágyokat szokják nevelni.

Ujságot a' szerelmesek soha se tudakolnak; előttek csak az kedves, mi egyenesen személyüket érdekli.

Aphorismák Vácyról. Fő méltóságokat viselő ember tudomány nélkül diorama, melyet, mig belső alkotását nem láttuk, álmélkodva szemlélünk.

Solon szerint a' büntető törvények nem egyebek pókhálónál, melyben a' kisded 's erőtlen legyek függve maradnak, mely azonban erős bögölyök által szét tépettetik.

Ba.

V i s s z á s r e j t v é n y.

Kisded valál, néked midőn
Voltam kedves ételed,
Liszt, dara, 's kásából csinált,
Kitől vetted lételed.

Szeretnek a' korosak is,
Ha jó szakács készíti.
Három betűm minden végről
Kiki egyképp ejtheti.

Előbbi rejtvény: Ék.

Szerkezi Róthkrepf Gábor, halpiacz 86. szám.

Nyomt. Trattner-Károlyi, uri utsza 612.